

# ΑΘΗΝΑΙΣ

## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—  
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ  
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν . . . . . 15  
29—Γράφειον ὁδ. Βουλῆς—29

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» ν' ἀποστείλωσι τὴν μικρὰν συνδρομὴν των, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Δόταται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραματοσήμου Ἑλληνικοῦ ἢ Γαλλικοῦ.

Ὁ διάσημος φιλόσοφος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Πυθαγόρας,\* παρήγγελλε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, νὰ ἐξετάζωσιν ἐκάστην ἐσπέραν ἑαυτοῦς ἀποτείνοντες τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις· «Ποῖαν χρῆσιν ἔκαμα τῆς ἡμέρας μου σήμερον; Εἰς ποῖα μέρη μετέβην; Ποῖα πρόσωπα εἶδον; Τί ἐπραξα; Τί παρέλειψα;»

Ἡ τακτικὴ αὕτη εἶναι ἐξαίρετος. Πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ βελτιώσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν, ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ καθ' ἀπάσας τὰς ἡμέρας στιγμάς τινας εἴτε πρὸ τοῦ ὕπνου, εἴτε τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν ἐγερσίαν του, ἵνα ἐπιθεωρῇ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἐπραξε, πᾶν ὅ,τι εἶπεν ἢ ἤκουσε, πᾶν ὅ,τι παρετήρησε τὴν προλαβοῦσαν ἡμέραν. Ἡ στιγμιαία αὕτη ἐξέτασις ἐπασχολεῖ ἀκριβῶς μέρος τοῦ ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων χανομένου χρόνου, τὸν ὅποιον ἐπανευρίσκομεν τοιοιουτρόπως καὶ χρησιμοποιοῦμεν διὰ τοῦ μᾶλλον καρποφόρου τρόπου. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος δράττεται τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τῆς ὑποδεικνυομένης, οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἐλευθερίαν διάθεσιν ἐπιτρέπει πάντοτε καὶ αὐτὸς ὁ

\* Γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ, ἐτελεύτησεν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 486 ἔτος π. Χριστοῦ.

κοινωνικὸς βίος, ἵνα διερευνήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, νὰ συλλογισθῇ, ν' ἀναμνησθῇ πᾶν ὅ,τι εἶδεν, παρετήρησεν ἢ ἔμαθε, πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ πράξῃ καὶ νὰ εἴπῃ μετὰ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης, ὠφελίμως ἢ ἀνωφελῶς πρὸς κάλὸν ἢ πρὸς βλάβην τοῦ ἑαυτοῦ σώματος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του. Οὕτω λαμβάνει ἀκριβῆ καὶ αὐστηρὸν λογαριασμὸν τῆς χρήσεως ὅλων τῶν στιγμῶν αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὥρων αἵτινες παρήλθον. Διευθύνει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν εἰς ἐκάστην λήγουσαν ἡμέραν· «Κατὰ τί ὑπῆρξα ὠφελίμος εἰς τὴν φυσικὴν, ἠθικὴν, διανοητικὴν ἀνάπτυξίν μου, εἰς τὴν εὐτυχίαν μου;»

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

### ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἐναγκαλισθεῖσα τότε τὴν Εὐφροσύνην, προσέθηκε μὲ πολλὴν φιλοστοργίαν καὶ μετάνοιαν.

— Ἡπατήθην, τέκνον μου, σὺ ἦσο ἡ ἀληθινὴ κόρη μου, καὶ σὲ ἔπρεπε ν' ἀγαπῶ. Καὶ ὅμως σὲ παρεγνώρισα, σὲ μετεχειρίσθην κακῶς, σὲ ἀπέβαλα . . . ὦ! φρίττω, ὅταν τὸ ἐνθυμούμαι! . . . Πλὴν ἂν σοὶ ἔκαμα κακόν, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα κόρην μου μὲ τὸ ἀνταπέδωκε! Σὺ, ἄγγελέ μου, μ' ἐσυγχώρησε; ὑπάγω νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀδελφὴν σου, ὡς τὴν συγχωρῶ ἐγώ. ὦ! ἀποθνήσκω, Εὐφροσύνη μου! . . . ποῦ εἶναι ἡ Ἑλένη; δὲν τὴν βλέπω, δὲν τὴν αἰσθάνομαι . . .

Ἡ κυρία Νυνὴ ὠμίλει μὲ φωνὴν τόσῳ ἀδύνατον, ὥστε μόλις τὴν ἤκουεν ἡ Εὐφροσύνη. Ἐφερεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰς τρεμοῦσας χεῖρας τῆς, ζητοῦσα τὴν Ἑλένην